

No passa dia sense que la higiene de la boca no pugui recolzar-se en nous fets, que ja fan més i més necessària si hom vol estar allunyat dels possibles contagis que cerquen la boca com a porta d'entrada.

La boca, en efecte, per la facilitat amb què fermenten els restes alimentaris que hi queden en les persones poc curoses de netejar les dents varies vegades al dia, es converteix en una mena de central «administradora» d'un estol d'infeccions, que troben en la boca bruta el seu gran lloc de «reorganització» de forces. I això va succeint a mesura que la vida mecanitzada actual va accelerant més i més el seu ritme vertiginós, i obliga a disposar cada vegada de menys temps per a menjar, amb la qual cosa queda bandejat el gran element de neteja natural de les dents, que és el mastegar profundament tots els aliments. Aquesta és la causa de què avui, tot i usar més dentífrics que mai, sigui la boca una via d'infecció més important que quan no s'usaven quasi dentífrics, i, en canvi, es disposava de més temps per a menjar.

La càries fa estralls cada dia més, malgrat que avui comptem amb elements valuosos per a combatre-la. Va corroent la dent de faisó rastrera i molt sovint sense donar gaires senyals fins que l'òrgan dentari està ja inservible, o bé molt capaç de servir d'«introducció» a diverses infeccions. La tuberculosi és una de les darrerament descobertes, i la infecció per via dentària està ja avui demostrada experimentalment. En efecte, l'exploració microgràfica de dents o queixals afectats per la càries, i amb destrucció de la polpa, ha mostrat la presència de nombrosos bacils de Koch, productors de la tuberculosi; ja sabem que la polpa és la part que cura de la nutrició i vitalitat de les dents, posat que és el camí per on hi fan cap els nervis i vasos sanguinis, i la instal·lació, en aquest lloc delicat d'aquells bacils virulents, els posa ja en contacte del gran arbre circulatori, i, per tant, en disposició d'invadir tot l'organisme.

Experiments fets en simis, han dut a aquesta mateixa conclusió. S'ha perforat alguna de llurs dents, i s'han dipositat en la polpa bacils de la tuberculosi humana i bovina, amb fils de platí completament esterilitzats per tal d'evitar altres infeccions a part de la tuberculosi. Doncs bé: quan al cap d'un a dos mesos han mort els animals víctimes de la tuberculosi, s'han pogut comprovar lesions típiques d'aquesta malaltia als pulmons, fetge, ronyos, melsa, etc. El fet que els ganglis limfàtics estaven en la majoria de casos completament indemnes, contra el que succeeix en les altres formes d'infecció per altres vies, corrobora que la via d'entrada fou la sanguínia, des de la polpa de les dents. Altres proves fetes en conills duen als mateixos resultats.

La lluita contra la tuberculosi haurà d'abastar, doncs, també la lluita contra la càries dentària, més que més quan ambdues afeccions presuposen quasi sempre un factor comú de manca de calç en l'organisme.

Un element més per a recomanar, més encara mentre duri la guerra, una higiene perfecta de la boca i dents.